

ved den Behandling, der sidst havde fundet Sted, var der i Virkeligheden Enighed mellem de forskellige Partier, det var kun en ren Bagatel, der var Uenighed om. Men Sagen er netop den — og dette bør ikke tilslores —, at det, der var Uenighed om, var det principielle. Det var Principperne, der ikke var Enighed om.

Nu er altsaa Forslaget fremsat igen i dette høje Ting i den af Landstinget lemlæstede Skikkelse. Det er Landstingspolitikken, der nu føres ind i Folketings-salen. Vi for vort Vedkommende kan naturligvis ikke stemme for Lovforslaget i den lemlæstede Form. Vi staaer, som vi hele Tiden har staaet, paa det Standpunkt, at man skal besætte de forskellige Stillingen efter Kvalifikationer uden paa Forhaand at sige til Kvinderne: I skal udelukkes, fordi I er Kvinder —, samtidig med at vi hævder, at Kvinderne ikke skal tages med, blot fordi de er Kvinder. Da de nye Valg har bragt saa mange nye Medlemmer ind i Tinget, kunde det jo tænkes, at man saa noget anderledes paa dette Spørgsmaal end under den forrige Behandling. Jeg skal derfor tiltræde den ærede socialdemokratiske Ordførers (Kammersgaard) Forslag om, at Sagen behandles i et Udvalg, skønt jeg ganske vist ikke har nogen stor Tro til, at der vil kunne opnaas saa forfærdelig meget derved. Den højt-ærede Statsministers Ord ved Lovforslagets Forelæggelse var ikke meget lovende i saa Henseende. Men for de mangfoldige Kvinders Skvld, som vil se en Ydmygelse i Gennemførelsen af Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, vil ogsaa vi være med til at gøre et sidste Forsøg.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg skal ganske afholde mig fra at komme ind paa de ret varme Forhandlinger, der har været førte ved tidligere Lejligheder og nu ogsaa i Dag angaaende Spørgsmaalet, men indtrængende hentille til dette høje Ting nu endelig en Gang at træffe en Afgørelse i denne Sag. Det er et stort og vigtigt Princip, der vil blive gennemført ved dette Lovforslag, nemlig Kvinders og Mænds Ligeberettigelse til de offentlige Stillinger, her er Tale om. Derom er man enig. Der har heller ikke været principiel Uenighed om, hvorvidt Kvinder skulde kunne blive Præster eller ikke; i alt Fald fra mit Partis Side har en principiel Modstand paa dette Punkt ikke givet sig til Kende, og jeg tror egentlig heller ikke fra det konservative Partis Side. Men hvad der er et Faktum, det er, at der ikke har vist sig nogen Træng til en

saadan Bestemmelse. Der har vist sig meget stærk Modstand imod den fra vide Kredse af den kirkeligt interesserede Befolkning, og der har paa den anden Side ikke kunnet paapeges et eneste Tilfælde, hvor et Menighedsraad har ytret Ønske om at faa en kvindelig Præst eller en ellers kvalificeret kvindelig Kandidat har ønsket et kirkeligt Embede. Det vilde da, forekommer det mig, være ganske urimeligt at standse den store Reform blot paa et rent Principspørgsmaal. Lad Forholdene ordne sig, lad os se, om der virkelig er Træng til denne Reform, om der er et mere udbredt Ønske derom indenfor den kirkeligt interesserede Befolkning. Det har vi ikke set endnu. Det er givet, at hvis man fra et af Tingenes Side vil fastholde allerede nu at afgøre Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til kirkelige Embedsstillingen, saa falder Reformen denne Gang som tidligere. Det, jeg har foreslaaet, er det, som der kan være Mulighed for at gennemføre, og jeg vil indestændigt anbefale dette høje Ting og hele Rigsdagen nu endelig en Gang at gøre en Ende paa denne Sag.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Elna Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

Elna Munch: Den højtærede Statsminister sagde, at man ikke var traadt hindrende i Vejen for noget Ønske fra noget Menighedsraads Side i Retning af at indstille en Kvinde til Præst. Hvordan man skulde have kunnet det, forstaar jeg ikke. Hvordan der overhovedet, naar Kvinder ikke har nogen Mulighed for at blive Præster, skulde kunne foreligge nogen Ansøgning, forstaar jeg ikke. Den ærede Ordfører for Vestre var ogsaa inde paa, at det ikke var betimeligt i Øjeblikket at give Kvinder Adgang til Præsteembeder, man maatte se Tiden an, se, om der viste sig en Stemning, enten hos Menighederne for at faa kvindelige Præster eller hos Kvinderne for at blive Præster. Jeg synes, det er den mest forkastelige Anskuelse, man kan have, nemlig den, at der skal loveives for et ganske bestemt foreliggende Tilfælde. Man skal lovgive i al Almindelighed og ikke for ganske bestemte Personer eller for ganske bestemte Tilfælde. Derfor mener jeg, at det, Rigsdagen nu burde gøre, er at sige: Fra vor Side er der intet i Vejen for, at Kvinder kan blive Præster, hvis der skulde være en Kvinde, der maatte ønske at være Præst, og et Menighedsraad, som maatte ønske at ansætte en kvindelig Præst.